

BLOW-UP!

BLOW-UP!

T'jo Moerin's

Schrijver: T'jo Moerin's
Coverontwerp: ThM Design
ISBN: 9789403601571
© T'jo Moerin's
Alle rechten voorbehouden et cetera.

‘Kijk dat je niet meer naar de hoeren kunt, ze ook niet bij je thuis willen komen, maar wel op internet lopen te pezen, maakt de wereld er niet mooier op. Godvergame, ik heb een lamme arm van het rukken, maar is nooit zo lekker als gewoon een warme poes er omheen. Ja ja ik heb een vaste dame die pijpt en masseert, en soms toelaat dat ik in haar kom, de buurvrouw van m’n ex-schoonzoon, best wel een lekker wijf, maar ze wast zich zelden en ruikt aldoor naar gekookte aardappels of draadjsvlees dat al vier dagen in de pan leg te sudderen. Laatst had ze nylons aan, die uitelkaar vielen van ouderdom en ja, ze is al in de zestig, maar ik ben ook de jongste niet meer en kan weinig kieskeurig zijn. Trouwens het oudje neukt nog als de beste, ze denkt dat iedere wip haar laatste kan zijn. Ik wil vaker een jong strak mokkel met harde billen en dikke borsten. Maar ja, alles is stil gelegd, de ramen zijn dicht, tippelen is ook uit den boze, dus waar moet ik nou met mijn eenzame bestaan heen? De buurvrouw van m’n ex-schoonzoon? Die is niet eenzaam hoor, die heeft vriendjes bij de vleet, zeker nu in crisistijd.’

‘Die vent zit maar te zaniken dat ie niet naar de hoeren kan, maar wij vrouwen krijgen ook geen vlees binnen hè, zo’n kloppende lul die zijn lading uitspuwt tegen je baarmoederhals. In de kroeg zit je tegen dit soort mafkezen aan te hikken, leuke jongens blijven weg, leuke kerels zie je niet, alleen pissige ouden van dagen die niks te neuken hebben.

Er wordt lelijke taal gebezigd de laatste tijd, dat komt door die gepensioneerde, laagopgeleide dagloners. Sinds die internet hebben gevonden, maken ze een farce van de Nederlandse taal. Wat te denken van arbeidsimmigranten die na dertig jaar geen gewone zin kunnen uitspreken.

Ik kan het weten want ben met een Azeri getrouwd, een Azerbeidzjaanse Turk. Zak lekker over je eigen egopaal teringlul, met je oeverloze eigenwaan. Ja jij, derderangs tyfusidoot! Denk je dat ik een pannenkoek met een gat in het midden ben? Sodemieter

een eind op...’ Hier was duidelijk een welopgevoede dame aan het woord, eentje met heldere wensen aangaande een vleeskwest met een knop die je aan en uit kan zetten.

Onno stak zijn camera weer terug in het etui van bruin kalfsleer met een blauw stoffen biesje en het logo van Hasselblad er op. Het viswif stond op hoge palen, in een voetloze legging en een kort rokje van aan elkaar genaaide leren banen, waarvan er enkele losgetornd waren vanwege haar dikke reet, tegen de tapkast van Sjaken Arend geleund, blote armen die uit een mouwloos hemdje staken, haar volle boezem steunend op de toog, onder haar rokje was de glimp van een zwarte tanga zichtbaar door het nylon van de legging heen. De tuthola gaf vanaf drie zijden een riant uitzicht op kruis en tietten, een ultiem exemplaar voor Onno’s straatfotografie project voor Time Magazine. De griet wist precies wat ze teweegbracht met haar outfit, keek als een havik of een biddende buizerd om zich heen om te polsen waar de aandacht vandaan kwam. Elke steelse blik, iedere aandacht, nam ze waar als een aanval op haar uiterlijk, haar opvallende kleding, haar expliciete vrouwelijkheid.

Elke blik, iedere vorm van dierlijke wellust, schoof ze onder het kopje porno kijken, een smerige bezigheid onder mannen van een bepaalde leeftijd. Als men het heeft over een glazen plafond, bedoelen we daarmee dat vrouwen moeite hebben om het level topposities te bereiken, om door de mannelijke façade heen te breken. Met glazen boerka wordt bedoeld dat de Westerse vrouwen alles van zichzelf laten zien, maar geen opmerkingen tolereren en er dus een #metoo sfeertje is ontstaan dat weliswaar een reden heeft, maar niet doorgetrokken moet worden naar de sfeer van bekijken en bekeken worden. In puriteinse kringen worden precaire lichaamsdelen dan ook zorgvuldig afgedekt.

Echter in de schitterende schijnbare tolerante wereld werkt het tegenovergestelde, heel veel vrouwen tonen driekwart van haar

borsten, maar tolereren geen mannelijke blikken die langer dan één seconde duren.

Het 'waar kijk je naar viezerik' is vaak niet van de lucht, glazen boerka dus. In dat felle licht van de intolerantie op aarde liet Onno de zonverwarmde wind door zijn grijzende krullen spelen, kneep z'n ogen tot spleetjes en probeerde de loeiende gasbel te vangen, zag de kijkende dame langs hem naar de stoeprand tippelen om zich naast een geblondeerde neger, die in niets op een Azerbeidjaanse Turk leek, maar het kan natuurlijk altijd, in een blauwe japper te laten zakken. Blondie liet zijn wielen spinnen bij het weggrijden daarmee Onno achter zich latend met het beeld van een geschoren cavia tussen de benen van de del zodat hij met gemengde anti gevoelens automatisch, in een automatisme zeg maar, omdat ie geen oproepen aannam in principe, de telefoon uit drukte die al een tijd trilde in zijn broekzak.

In de uren die volgde liet Onno z'n hersenen op volle toeren draaien, tot filosofische impertinenties aan toe. Het had geen knop, de trilstand stond op 10.

Volgens Einsteins onnavolgbare wijsheid zijn ruimte en tijd niet de omstandigheden waarin wij leven, maar manieren waarop wij denken. Volgens Epicurus is iedereen feitelijk 'een losgeslagen deeltje', vrij van alles. Alles wat onder de zon gebeurt, heeft invloed op ons leven, en ons leven heeft invloed op alles wat gebeurt. Haal één radarstation uit het systeem weg, en het systeem is niet meer hetzelfde. Wij als mensen zijn onlosmakelijk verbonden met de hele Kosmos. Een Kosmos die bovendien naar redelijke wetten luistert. Holistisch karma. Neem nou het niet te vermijden cyclus van de oorlog. Om oorlog te kunnen voeren heb je een vijand nodig. Galbraith ziet zelfs dat een vredesmaatschappij catastrofale gevolgen heeft omdat oorlogen de grondslag vormen voor de harmonieuze ontwikkeling van de menselijke samenlevingen. De

georganiseerde verspilling van de oorlog werkt als een veiligheidsklep die een soepele ontwikkeling van de samenleving reguleert. Oorlog lost het voorraadprobleem op en werkt als een vliegwiel. Oorlog stelt een gemeenschap in staat zichzelf als 'natie' te beschouwen; zonder de tegenhanger van de oorlog zou een overheid niet eens bij machte zijn de werkingssfeer van de eigen legitimiteit af te perken; alleen de oorlog kan het evenwicht tussen de verschillende maatschappelijke klassen waarborgen en biedt de mogelijkheid de onmaatschappelijke figuren in de greep te krijgen en te benutten. Vrede produceert instabiliteit en jeugdcriminaliteit; oorlog kanaliseert alle turbulente maatschappelijke krachten op de beste wijze, door ze een 'status' toe te kennen. Het leger is de laatste hoop voor de ontferden en de onaangepasten; alleen het systeem van de oorlog, met zijn macht over leven en dood, kan de samenleving ertoe verplichten de bloedtol op te brengen, ook voor andere verschijnselen die er los van staan, zoals de opkomst van het autogebruik, dat dodelijke ongevallen veroorzaakt als compensatie voor het slagveld, niet voor niets worden de meeste ongevallen veroorzaakt door onwetende en onervaren bestuurders net de adolescentie ontgroeid. In ecologisch opzicht functioneert de oorlog als veiligheidsklep voor overtollige levens, vernietigt de oorlog overcomplete systemen. Tot aan de negentiende eeuw sneuvelden vooral de nuttigste leden van de samenleving (de krijgers), terwijl de futlozen een goed heenkomen konden zoeken. De huidige systemen van oorlogvoering hebben het mogelijk gemaakt ook deze tekortkoming te ondervangen: het bombarderen van bevolkingscentra. Een bombardement is een effectievere beperking van de bevolkingsgroei dan rituele kindermoord, stichtelijke kuisheid, gedwongen verminking of excessief gebruik van de doodstraf... Tot slot maakt de oorlog de ontwikkeling van een waarlijk 'humanistische' kunst mogelijk, waarin de conflictsituaties overheersen. Aldus sprak Galbraith.

Als dat klopt, dan moet het creëren van vijanden een volcontinuubedrijf zijn met een hoge productiviteit. Een werkelijk prachtig voorbeeld hiervan valt te lezen in 1984 van George Orwell als tijdens de verplichte Twee Minuten Haat ene Emmanuel Goldstein wordt opgevoerd als Vijand van het Volk en tijdens de verplichte haatminuten zich uitspreekt voor vrede, vrijheid van meningsuiting en zich veroorlooft het partijprogramma te bekritisieren en te ridiculiseren. Binnen dertig seconden staat de zaal compleet op z'n kop en vreet in razernij tegen het scherm waarop Goldstein zijn tirade afsteekt het nieuwspraakboek op dat iedereen verplicht bij zich dient te dragen. Goldstein is de perfecte vijand, de prediker van de Linkse Kerk. De pacifist die oproept tot liefde en verdraagzaamheid, waarden die lijnrecht tegenover het regiem staan en waar het volk vierkant tegen te hoop loopt omdat ze zo geprogrammeerd zijn.

Het is niet noodzakelijk zover te gaan als de waanzin van 1984 om te onderkennen dat wij mensen wezens zijn die vijanden nodig hebben. We zien waartoe de angst voor nieuwe migrantenstromingen kan leiden. De eigenschappen van enkele mensen die de onderkant van onze samenleving bevolken worden toegekend aan een heel volk. De brullende dialectiek van enkele fanatieke religieuze voorgangers gekoppeld aan een hele religie. Vijandbeelden worden gekoppeld aan het doodrijden van een kind door een dronken Bulgaar, de ideale zondebok voor een maatschappij die verwickeld is in een veranderingsproces, die dacht haar zaakjes prima op orde te hebben maar gefiltreerd lijkt te worden door normen -en 'waarden'loze types met opgeschoren hoofden, taalgebruik dat geen enkele aansluiting tot ABN heeft en bendes vormen in de binnensteden en zelfs op het platteland. Het